



Állhatatossággal Krisztusban maradni

(Védekezzünk az Úrtól való elsodródás ellen)

Ezt az üzenetet a Szentlélek adta nekem, és én ezt valóban személyes “ébresztőnek” tartom. Megértem, hogy talán a legtöbb olvasónak nincs szüksége erre az üzenetre, a Szentlélek azonban mély érintésével mégis arra készítetett, hogy íróasztalomon magam előtt tartsam, és újra elolvassam az elkövetkezendő napokban.

Légy szíves értsd meg, hogy ha valami is borzalommal töltene el engem, az egy gondolat, még pedig az, hogy elsodródom, eltávolodom Krisztustól. Még annak a gondolatától is megrázkódom, hogy valaha is olyan lustává, szellemileg hanyaggá és imádságtalanná váljak, hogy napokig képes legyek Isten Igéje nélkül élni.

Az elmúlt négy évi utazásaim során, világszerte láttam egy gonosz szellemi sodródást, távolodást, mint egy “szellemi cunamit”. Ennek hullámai teljes egyházakat söpörtek el, csak az elfásultság romjait hagyva hátra. Világszerte észlelhető, hogy miként sodródtak el a valamikor nagyon erőteljes gyülekezetek és egyházak az alapító atyák által kijelölt Isteni úttól.

A Biblia figyelmeztet minket, hogy a Krisztustól való elsodródás, eltévelyedés nagyon is lehetséges és hogy ne aludjunk el az éjfél órájában.

“...ezért, annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. Mert, ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: hogyan menekedhetünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy üdvösséggel amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosították számunkra.” (Zsid. 2: 1-3)

Bibliai példák vannak arra, hogy múltban valamikor erős hitű gyülekezetek, bizony elsodródással végezték pályafutásukat. A Jelenések könyvében az Efézusbeli gyülekezetéről azt olvassuk, hogy Krisztust elszomorította az a tény, hogy ők elhagyták első szeretetüket. Ugyanígy, a Laodiceabeli egyesület “langyossá” vált, és a Sárdisbeli gyülekezet pedig szellemileg egyszerűen meghalt.

Pál figyelmeztette a Galáciabeli hívőket, hogy elsodródtak a Krisztus keresztségében nyert győzelemtől, és visszatértek a testiekhez.

Pál mondta: *“Serkenj fel, aki aluszol”, Meglássátok, hogy mimódon okkal járjatok, nem, mint bolondok, hanem mint bölcssek: áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.”*

(Efézus. 5: 14, 15-16)

Szintén Pál sürget arra, hogy *“Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint mikor hívőkké lettünk.”*

(Róma. 13: 11)

Aztán azt is hozzáteszi, hogy némely hívők *“gerjedeznek Krisztus ellen... némelyek már elhajlottak a Sátánhoz.”* (1 Timótheus 5: 11, 15)

Mindezek a figyelmeztetések nem a hitetlenekhez szólnak, hanem Szentlélekkel megtelt keresztényekhez; és az üzenet világos: *“Serkenj fel, aki aluszol. Gerjeszd fel Isten ajándékát!”*

Azonban szeretném elmondani, hogy számomra elsősorban nem a gyülekezet és a különböző szolgálatok elsodródása okoz aggodást, hanem inkább saját magunkról, valamint Krisztustól való elsodródásunkról beszélek. Kérdeznem kell, hogy “Hogyan menekülhetek el a következményektől, ha elhanyagolom Jézussal való kapcsolatomat, és egyre inkább eltávolodom tőle?”

Pál azt mondja, hogy vizsgáljuk meg Izrael példáját, amely egy lustaságba sodródott: *“Leült a nép*

enni és inni, és felkeltek játszani. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.”

(1 Korintus. 10: 7, 12).

Ne értsd félre, Pál nem annyira a Krisztustól való elsodródásról, hanem a szorgalomról beszél. Péter is figyelmeztet, *“Őrizkedjétek, hogy az Istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekből ki ne essetek”* (2 Péter 3: 17)

Ezért mondja Pál, *“Hanem megsanyargatom testemet, és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek”* (1 Korintus. 9: 27)

Pál egész élete tele volt termékenységgel, és itt mégis elborzadva beszél arról, hogy még ő maga is elsodródhat az állhatatosságtól. Mint Pál, én is biztos vagyok abban, hogy Krisztusé vagyok, de kell, hogy figyeljek az Úr és az Ő szolgáinak figyelmeztetésére.

A természet törvénye illusztrálja a Szellem törvényét. Jól tesszük, ha a természettől veszünk példát. Minden növényt és állatot Isten teremtett és Ő gondoskodik fenntartásukról, élet ciklusukról, mindez pedig tükrözi a természet egyetemes törvényét. Pál írja, *“Mert ami az Isten felől tudható nyilván van öbennük; mert az Isten megjelentette nekik,... az Isten teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik.”* (Róma. 1: 19- 20).

Jézus azt mondja, hogy nézzük a virágokat, madarakat, barmokat, juhokat, hangyákat, mert példát és leckét találunk bennük. A következőkben a természet is illusztrál néhány szellemi igazságot.

1. Az elhanyagolás romlást okoz.

Ezt jobban megértem, amikor az egyik hal fajtáról olvasok, amit egy Kentucky, Mammoth barlangban találtak. Ez egy pici hal, teljesen elhalványodott testtel és két fekete ponttal, amely szemekhez hasonlít. Amikor a biológusok felboncolták a fekete pontokat, felfedezték hogy a “szemek” hamisak és képtelenek látni. Külsőleg szemnek látszanak, de a szemek mögött teljes romlás állt be; az optikus ideg használat hiányában elsenyvedet. Vagyis a halaknak volt szemük, de képtelenek voltak látni.

Mi történt? Valamikor a múltban ez a halfajta normálisan látott és sokszínű testtel rendelkezett, de inkább a földalatti sötétséget és hideget választotta. Idővel az éles színű test fehérré vált, és mivel a szem szükségtelenné vált a látáshoz, a természet alkalmazkodott a körülményekhez és a látási képesség a világoosság elkerülésével teljesen elveszett.

Ez egy erőteljes példa a szellemi életünkre: Amit nem használunk, azt elveszítjük. Magyarázat: állandóan használnunk kell szellemi képességeinket, ha szellemi életet kívánunk élni. Nem elég az, hogy csak vasárnap elmegyünk a gyülekezetbe, és úgy képzeljük, hogy egy prédikáció hallása elég életet fog önteni belénk, és egész héten át képesek leszünk szemben állni a világgal. Nem. Kell hogy naponta mi magunk, személyesen járjunk Istennel.

2. Az elhanyagolást a keresztény életben való küzdelmek okozhatják.

Most sok kedves lélek egyszerűen fáradt. Kifáradtak fizikailag és a szellemi csatákban, elviselve a bajokat, és a szívfájdalmak özönét. Jézust ugyan nem, hanem csak a küszködést adják fel teljesen. Fáradtak a feszültségtől, a harctól és nem kívánnak többé erőteljesen járni a keresztény úton, hanem inkább az elmenekülésre vágnak.

Az egyik pásztor nem rég ezt írta: “Szolgálatom során soha nem láttam annyi bajt a gyülekezetünkben, mint az elmúlt pár évben; kedvetlenséget, feszültséget és bajt az emberi kapcsolatokban, a pénzügyekben, és minél többet imádkoztam Istenhez ezekről a problémákról, annál inkább csak növekedtek a bajok. Végül azt gondoltam, elegendem van! Krisztust soha nem hagynám el, de azokat a dolgokat, amelyekkel naponta szembe kell állnom, még elviselni is túl sok nekem.”

Dávid, a zsoltárok költője sokszor elfáradt a küzdelemtől. Lelkileg olyan fáradt volt a csatáktól és a bajoktól, hogy inkább szeretett volna elmenekülni a béke és biztonság helyére: *“Az én szívem reszket bennem és a halál félelmei körülvettek engem. Félelem és rettegés esett énreám és borzadály vett körül engem. Mondám: Vajha szárnyaim volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. Íme, messze elmennék, és a pusztában*

lakoznám.... Sietnék kiszabadulni a sebes szélből, a forgószélből.” (Zsolt 55: 5-9)

Hiszem, hogy a mostani időkben Krisztus teste, az Egyház egy “igazi viharban” van. A pokol kitört, és sátán mindent beleadva támadja a küzdő egyházat. Sok hívő vissza húzódik, vagy teljesen el akarja kerülni a küzdelmet, és magukat elhatározva ezt mondják, “Elegem van, Jézust nem hagyom el, de találni akarok egy könnyebb módszert.

Egy igazságot akarok megosztani minden hívővel: valójában az erőt és Krisztus dicsőségét elsősorban a vihar közepében fogjuk megtalálni

Jézus a viharban jelent meg, amikor úgy tűnt, hogy a halászcsónak el fog süllyedni. Megjelent a vihar közepette tanítványainak és ugyanígy megjelenik nekünk is, mint azoknak a héber fiúknak a tüzes kemencében; és velünk lesz mikor az oroszlán vermében találjuk magunkat.(Lásd Dániel könyvét) Igen, erejét akkor fogjuk érezni igazán, amikor a leggyengébbek vagyunk. “És monda nékem, elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” (2 Korintus. 12: 9)

Dávidhoz hasonlóan, mi is vágyódunk elmene-külni, amikor megtámad minket a félelem és a fáradtság. Szeretnénk elbújni valahová, ahol nyugalom és békesség van; messze az emberektől, problémáktól, csatáktól, küzdelmektől, és ezért néme-lyek magukba zárkóznak, elbénulva a TV-től, ked-
vüket veszítve állandóan fel akarják adni a harcot, és nem bíznak Istenben, hogy Ő valóban ki akarja vezetni őket ebből a mélységből.

De pontosan küzdelmünk ideje alatt ütközünk össze a természet következő törvényével:

3. Az elhanyagolás megcsonkítja a szellemi növekedést.

Ha elhanyagolunk egy növényt vagy állatot, nem tápláljuk azokat étellel és vízzel, ez a halál kezdete. Próbálj átsétálni egy város bizonyos területén ahol a tulajdonosok ápolják a kertjüket, és látni fogod, ahogy öntözik, trágyázzák, gondozzák a fákat és a virágokat.

Aztán hirtelen észreveszed, hogy egy kert elhanyagolt állapotban van, minden vadon nő és senyved. A gaz magasra nőtt és kifolytja a növényekből

az életet. Ez a kert a halált mutatja, és mintha így kiáltana, “Elhanyagolás! Lustaság! Nemtörődöm-ség!”

Salamon beszél egy hasonló helyzetről: “A rest embernek mezejénél elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. És ímé, mindenütt felverte a tövis és színét elfedte a gyom; és kőgyepűje elromlott vala. Melyet én látván gondolkodám és nézvén ezt a tanulságot vevém abból; Egy kis álom, egy kis szunnyadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, és így jó el, mint az útonjáró, a te szegénységed és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.” Példabeszédek 24: 30-34)

Salamon is azt mondja, hogy “az elhanyagolás következtében minden elpusztul. Saját magam látam, hogy mi az eredménye a lustaságnak és a szívemre vettem.” Ez a lecke annak is szól, aki elhanyagolja Isten Igéjét és az imádkozást. Ha meglazítod az édes kapcsolatot és az Igében töltött kedves időt az Úrral, akkor a lelked hamarosan a testi vágyak felé fog vonzani; és ez az elhanyagolás lefelé fog húzni. A legnehezebb azt az embert felébreszteni, aki egy “langyos” keresztény, akit a saját lustasága húzott lefelé.

Erre pontosan a saját kertemben találtam a legjobb illusztrációt. Az egyik fa, amit régebben ültettem egy árnyékos helyen, kezdett elsenyedni. Elhatároztam, hogy átültetem egy napos helyre, és minden nap öntöztem, sőt, gyakran trágyáztam is. Észrevettem, hogy ha egy nap elhanyagoltam, és nem öntöztem, a fa levelei kezdtek elsenyedni, de amint ismét vizet adtam neki, felserkent.

Kedves szentek, a biblia a legjobb, legtisztább táplálék, de ha elhanyagoljátok, lelketek senyvedni kezd. Viszont ha lelketeket állandóan tápláljátok ezzel a “csoda táplálékkal” (Miracle Grow) megerősödve fogtok életre kelni.

Még egyszer engedjétek meg, hogy rámutassak, kire vonatkozik ez az üzenet, és kinek küldte a Szentlélek! Nem bűnösöknek, hanem a győztes hívőknek, olyanoknak, mint ti és én. Hallom, hogy a Szellem mondja; “Krisztust szerető, bibliát tanító Dávid, másokhoz beszélsz, hogy miként változott meg életed és szolgálatod az imádkozás által, de elfelejtetted Igémet? Ha nem veszed komolyan, amit hozzád beszélek, és nem figyelsz azokra, akik körülötted vannak, akkor lassú szellemi lehűlést

fogsz észlelni, ami pedig a lustaság felé fog vonzani. Szellemedben egy alig érezhető sülyedést és kábulást fogsz érezni, ami pedig lágyemelegséget fog okozni benned.”

Ez az üzenet nem a törvénykezéstről, hanem a személyes felelősségről szól. Pál is hasonló tanításban beszélt Timótheushoz. “Amíg odamegyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. Meg ne vedd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével. Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. Gondot viselj magadról és a tudományról, maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, megmented mind magadat, mind a te hallgatódat.” (2 Timótheus 4: 13-16)

Pál természetesen Isten Igéjéről beszél, és azt mondja Timótheusnak, “figyelj rá, gondolkozzál rajta, teljes mértékben ad magad át az Úr Igéjének.”

A természet is egy jó példa arra, hogy milyen romboló következményei vannak annak, ha feladjuk a szellemi csatát, és így a hitetlenség következménye elsodródás lesz

Egy másik lecke a természetből arról, hogy mi történik, amikor egy jó csata helyett a könnyű utat választjuk. Nem rég olvastam egy biológus kutató munkáját a rákokról. Ezek a lények éles sziklák között élnek. A hullámok állandóan dobálják őket és minden másféle mély vizű teremtmények is üldözik őket. Állandóan harcolniuk kell életükért, és ezért egy erős életösztön fejlődik ki bennük. Ezzel párhuzamosan, vagy talán éppen ezért egy erős kagylóhéjat növesztenek a testük körül.

Érdekes, hogy némely rák mégis feladja ezt az életharcot. Ezek megpróbálnak egy védett helyet találni, és elhagyott kagylókba bújnak bele, amelyeket lakóhelyként használnak. Ezeket remeterákoknak hívják. Biztonságot keresve meghátrálnak a harctól és belemenekülnek egy más által ott hagyott, kész lakóhelybe.

Azonban a remeterák “biztos háza” nemcsak drága lesz, hanem még veszedelemmel is jár. Mivel nem harcoltak, ezért fontos testrészeik elsenyvednek. Még belső szervük is elsenyved, használat hiányában. Idővel aztán a remeterák elveszíti mozgó képességét és a mozgáshoz fontos belső szer-

veit, végül képtelen lesz elmenekülni a támadások elől. Lábai leesnek és a rák ebben az állapotban csak létezik, de nem úgy él, mint társai.

Ugyanakkor azok a rákok, amelyek folytatták küzdelmüket, egyre inkább megerősödnek és szaporodnak. Öt pár lábuk erős lesz a hullámok elleni küzdelemben és felfedezik, hogy a sziklák is védelmet nyújtanak az ellenséggel szemben. Ez a természeti törvény illusztrálja a Szellem törvényét. Mi mint hívők állandóan hányódunk, vetődünk a nehézségek hullámaiban. Sátánban és hatalmaságaiban gonosz ragadozókkal állunk szemben, de a harcot folytatva, egyre erősebbek leszünk. Ugyanakkor felismerjük sátán támadó módszereit is. Felfedezzük, hogy az igazi védelmünk, Jézusban való bizalmunkban van. Csak ott leszünk igazán biztonságban, a csata hevében.

Az a keresztény, aki “minden módon biztonságot és békét” akar találni és csak üdvösségéhez ragaszkodik, egy nagy szellemi árat fog fizetni. Hát hogyan vigyázzunk, hogy el ne sodortassunk Krisztustól, “nem törődve ily nagy üdvösséggel?” Pál válaszol erre; “Annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.” (Zsid. 2: 1)

Isten nem törődik azzal, hogy a biblia “gyors olvasói” legyünk, hogy nagy sebességgel olvassuk át a bibliát, ami talán a teljesítmény érzését adja, viszont sokkal fontosabb, hogy “halljuk” az Igét szellemi fülünkkel és elmélkedjünk rajta, amíg a szívünkkel is hallunk.

Hűséggel követni Isten szavát nem volt könnyű Pál számára sem. Szeretettel figyelmeztet, “Annakokáért, annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.” (Zsid. 2 : 1) “Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e? Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok.” (2 Korinthus. 13: 5)

Pál nem azt mondja, hogy ezek a hívők teljesen hitetlenek, inkább sürgeti őket, hogy “Mint Krisztus szeretői, tegyék magukat próbára. Csináljanak egy szellemi leltárt. Tudjátok, hogy Jézus szeret titeket, nem fordult el tőletek, megváltott titeket. De kérdezzétek meg magatokat: milyen közösségem van Krisztussal? Őrzöd azt minden szorgalmaddal? Támaszkodsz rá a megpróbáltatásaidban is?

Érzékelsz valamilyen sodródást keresztény életedben?

Talán észrevetted, hogy érzel az életedben egy kis eltávolodást, hajlamot a lustaságra. Azt mondom, "tudom, hogy egyre kevesebbet imádkozom. Krisztusban lévő életem nem olyan, amilyennek lennie kellene."

Amikor kértem a Szent Szellemet hogy mutassa meg, hogyan kell vigyáznom az elsodródás ellen, akkor ő Péter elesésére és későbbi újra éledésére fordította figyelmemet. Ez az ember megtagadta Krisztust, még szitkozódva is állította vádlóinak, "Nem ismerem Őt."

Mi történt? Mi tette Pétert képessé, hogy így válaszoljon? A büszkeség és az öngazult dicsekvés. Ez a tanítvány azt mondta magának és másoknak, "Soha sem tudok elhidegülni Jézustól. Hitem olyan magas szintre ért, hogy nincs szükségem figyelmeztetésre. Mások elsodródhatnak, de én, ha kell meg is halok az Úrért."

Ennek ellenére Péter volt az első a tanítványok közül, aki feladta a küzdelmet, elhagyta hivatását és visszatért világi foglalkozásához és kijelentette mások előtt, "Megyek halászni." Ő ezzel igazából azt mondta, hogy "nem bírom ezt a helyzetet tovább, úgy gondoltam, hogy képtelen lennék elesni hitemben, de senki nem szaladt bele akkora kudarcba Isten előtt, mint én. Nem tudok tovább szemben állni ebben a küzdelemben."

Péter ezen a ponton már bocsánatot kért Jézus megtagadásáért, Jézus pedig helyre is állította őt szeretetében, amikor megjelent követőinek a lezárt szobában, és "rájuk lehelte" a Szent Szellemet. Péter bocsánatot kapott, meggyógyult elsodródásából, és a Szellem rálehelte, azonban belsőleg mégis egy letört ember maradt.

Most pedig amikor Jézus várt a tanítványokra a tó partján, egy dolog még maradt Péter életében, ami megoldásra várt. Az nem volt elég, hogy Péter bocsánatot kapott, és a megtérése is biztosítva volt. Nem volt elég, hogy bűntölt és imádkozott, mint ahogyan más jó hívő is ezt tenné. Nem, az Úr egy másfajta dolgot akart feltárni; engedjétek meg, hogy ezt megmagyarázzam!

A tó partján a tűz körül ülve Jézussal közösségben Jézus háromszor kérdezte Pétert, "Simon, Jó-

nának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?" Péter minden esetben így válaszolt, "Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek téged", Jézus pedig így válaszolt vissza, "Legeltesd juhaimat". Jézus most nem azt kérte tőle, hogy figyeljen és imádkozzon, és hogy szorgalmasan olvassa a bibliát. Krisztus hitte, hogy ezeket már Péter megtanulta. Nem, amit Péternek adott mint feladatot, az így szólt, "Legeltesd juhaimat".

Hiszem, hogy ezzel az egyszerű kifejezéssel, Jézus arra figyelmeztette Pétert, hogy az elhanyagolás ellen vigyáznia kell. Lényegében ezt mondta, "Felejtsd el megbotlásod, azt, hogy eltévelyedtél tőlem! Gyere vissza hozzám, megbocsátottam, már helyre állítottalak. Itt az idő, hogy ne fókuszálj a hibádra és a problémádra. Ezt pedig úgy leszel képes megtenni, hogy szolgálod a szükségben lévőket. Amint az Atya küldött engem, én is küldelek."

Tény, hogy odaadhatom magam az imádkozásra, mohó tanulója lehetek a bibliának, testemet alávettem és elkerülhetek minden gonosznak látszó dolgot, ráadásul még gyakran bűntölhetek is, és szenvedélyesen szerethetem Krisztust, de, még ha mindezeket teszem is lehetséges, hogy elhanyagolom a hatalmas üdvösséget, amit kaptam. Hogyan? Úgy, hogy elfordulok az emberi szükségletektől. Ha mindezeket meg is teszem, de érzéketlen maradok az elveszett emberiség iránt és azok iránt, akiknek szükségük van segítségre, vagy hátat fordítok Krisztus testében azoknak, akik szenvednek, akkor olyan leszek, mint a remeterák; saját biztonságomra és szükségleteimre fogok összpontosítani.

Pásztorok szomorúan vallották meg nekem, "Képtelen vagyok önkénteseket találni. A prédikáció után, az emberek autójukhoz szaladnak, nem állnak meg, hogy segítséget ajánljanak a gyülekezeti szolgálatokban." Micsoda tragikus képet mutat az ilyen gyülekezet: telve szellemi gyengékkel, akik egykor erősek voltak, mostanra azonban remeterákokká váltak.

A Cselekedetek Könyve bemutatja elhívásunkat, és azt, hogy mások szükségére figyeljünk, és ne a magunkéra. A Szent Szellem kitöltése után az emberek, "foglatosak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és könyörgésben." (Apost. 2: 42) Az rendjén volt, hogy az Apostolok segítettek másokat a biblia

tanításában és hogy megmaradjanak az imádkozásban.

Ezután Péter és János felmentek a Templomba imádkozni, ahol láttak egy béna koldust, aki pénzt kért tőlük. Péter Jézus szavaira emlékezett, "Legeltesd juhaimat." És a tanítvány válaszolt a hívásra. Az Ige mondja, hogy "szemeit rávetette" (3: 4) és ekkor Péter nem hanyagolta el elhívását. Elhatározta, "Valamit kell tennem" és fogta az ember kezét, hogy felemelje őt. Ismeritek a történetet: ez a béna ember ugrálva és teljesen meggyógyulva dicsőítette Istent.

Gyakran a szemünk olyan, mint annak a ritkafajta halnak, amelyről korábban beszéltem: úgy néz ki, hogy szemük funkcionál, de igazából még sem képes "látni". Az igazság az, hogy Jézus azt akarja, hogy meglássuk a szükségeket, és feleljünk is azokra. Ezek állandóan előttünk állnak, csak szellemi szemekre van szükségünk, hogy lássunk.

Ha állhatatosak vagytok az imádkozásban és a biblia olvasásában, szellemileg boldogulni fogtok, de itt az idő, hogy megkérjétek a Szent Szellemet, hogy nyissa ki szemeteket a szükségek látására. Ő hűségesen el is fog vezetni titeket azokhoz a helyzetekhez, amelyekben szolgálatra van szükség, és ezek olyanok lesznek, amiket azelőtt még nem "láttatok". Ha az ilyen útmutatásra válaszoltok soha nem fogtok elsodródni. Ez olyan lesz, mint egy biztosíték, mint egy védő fal: "legeltessétek juhaimat".

Dicsőség az Ő Szent nevének!

David Wilkerson
2006. március 20.



Watchman Nee 1920-ban, 17 éves korában jutott hitre Krisztusban Kínában, s már ugyanebben az évben megkezdte írói munkásságát. Röviddel megtérése után forró szeretet ébredt benne az Úr iránt, és egyre erősebb késztetést érzett, hogy szűkebb és tágabb környezetében hirdesse az evangéliumot alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt. Evangelizálásának köszönhetően szinte minden iskolatársa megismerte az Urat, és az intézmény falai között megindult egy ébredés, amely 1923-ban széles körben elérte szülővárosa lakosságát.

Sok száz ember megtért, és új életet kezdett élni. Watchman Nee nem végzett sem teológiai, sem bibliaiskolai tanulmányokat. Krisztusról, a Szellemről és a gyülekezeetről főként magából a Bibliából és szellemi emberek könyveiből gyűjtötte össze ismereteit. Kiváló bibliaértelmező volt, és rendkívüli tehetséggel tudta szelektálni, feldolgozni, mérlegelni és memorizálni olvasmányait. Könnyedén, szinte egyetlen pillantással megállapította egy könyv mondanivalójának főbb pontjait.

Kellő pihenés és megfelelő ápolás hiányában Watchman Nee 1924-ben tüdőbajjal ágynak esett. Betegsége olyan komolyra fordult, hogy már halálhírét kezdték kelteni. Ez a válságos időszak arra késztette, hogy Istenbe vetett bizalmát minden eddiginél erőteljesebben gyakorolja. Isten kegyelmesen meggyógyította őt a tüdőbajból, ám szuverén módon meghagyta szívének betegségét, az angina pectoris-t. Bármelyik pillanatban meghalhatott. Ez önkéntelenül arra indította, hogy teljesen az Úrra bízva az életét. Egyik pillanatról a másikra létezett az Istenbe vetett hit által, és az Úr hosszú évekig megtartotta őt kegyelmes gondoskodásával és a feltámadásból eredő életerővel. Mindezekben a testi problémákon keresztül Watchman Nee olyan mértékben megtapasztalta és élvezte Isten jelenlétét, ami lehetetlen lett volna e nélkül a bonyodalmas és kimerítő betegség nélkül. Gyógyulását nemcsak Isten csodálatos beavatkozásaként élte meg. Az Isten hűséges Igéjébe vetett élő hit gyakorlása ezt eredményezte, hogy a feltámadás erejét hordozó élet - a kegyelem által - belülről kiindulva fizikailag megerősítette őt, miközben szellemi életében fejlődés állt elő. Ez nem pusztán Isten hatalmát bizonyító csoda volt, hanem a kegyelem és az isteni élet jelenlétének bizonyossága is.

Valahányszor feltettek neki egy kérdést, Watchman Nee mindig gyakorlatias, lényegre törő, érthető, isteni kenettel teljes választ adott. Közvetlen nyílt természetének köszönhetően könnyű volt kapcsolatot teremteni vele. Hatalmas munkabírása és nagy, szerető szíve volt. Szellemi téren csúcso-
kat hódított meg, és mélységekbe szállt alá. Isten tervének alapelvéről és céljáról gazdag látással és tapasztalattal rendelkezett. Mindig nagyon kellemes benyomást hagyott az emberekben, ugyanakkor mindenki-
ben tiszteletet ébresztett. Gyengéden és szelíden bánt másokkal, és a szavait mindig át-
itatta az isteni kenet. Beszélgetőpartnereivel soha nem volt távolságtartó, és az emberek úgy érezték a jelenlétében, mintha öntöznék és táplálnák őket. Beszéde és viselkedése egyaránt felejthetetlen hatást gyakorolt mindenki-
re. Watchman Nee felismer-
te, hogy a keresztyén szolgálatban nem a mennyi-
ség, hanem a minőség számít. a valódi szolgálat: az élet kiáradása.

Hosszas imádkozás és mérlegelés után, 1949 februárjában Watchman Nee úgy döntött, hogy Sanghajban marad. Erre egyrészt a gyülekezetek és a munkatársak iránti felelősségérzet, másrészt az evangélium Kínán belüli terjesztésének küldetésstudata indította. Tökéletesen bízott az Úr szu-
verén hatalmában, ugyanakkor tisztán látta a kocká-
zat nagyságát, és kész volt életét áldozni az Úrról való bizonyágtételért. 1952 tavaszán letartóztatták és bebörtönözték a hite miatt. Egy hosszan elhú-
zódo per után, 1956 nyarán tizenöt év börtönbüntetésre ítélték. Ám soha többé nem léphetett ki a börtönből. Raboskodása alatt egyedül feleségének engedték, hogy alkalmanként meglátogassa. 1971 november 7-én azonban hitvese eltávozott az Úr-
hoz. Halála nagy fájdalmat jelentett Watchman Nee számára, és az utolsó szál is megszakadt közte és a külvilág között. Nem sokkal ezután, 1972 május 30-án Watchman Nee is elérkezett földi zarándok-
útja végéhez, és megpihent Krisztusnál, akiért mindvégig kész volt akár életét is áldozni. Párnája alatt egy kis papírdarabot találtak, amelyen reszke-
tő kézírással az alábbi nagyszerű sorok álltak: "Krisztus az Isten Fia, aki meghalt, hogy megváltsa a bűnösöket, és feltámadt harmadnapon. Ez a léte-

ző legnagyobb igazság a világmindenségben. Meghalok a Krisztusba vetett hitemért."

"Fontos elfogadnunk azt, ahogyan Isten elren-
dezi a körülményeinket. Ez az elrendezés a Szent Szellem fegyelmező munkáját szolgálja. Valahány-
szor megszökünk Istentől rendelt körülményeink elől, elvesztünk egy lehetőséget teherbírásunk megnövelésére. Egy hívő soha nem maradhat ugyanaz, miután szenvedéseken ment keresztül."

"Amikor elkezdtem az Urat szolgálni, volt ben-
nem némi szorongás a megélhetésem miatt. Mivel az Úrtól kapott úton kívántam járni, egyedül Tőle várhattam támogatást ezen a téren is. 1921-ben és 1922-ben nagyon kevés igehirdető élt kizárólag az Úrra hagyatkozva. De amikor az Úrhoz fordultam, ezt a választ kaptam Tőle: 'Ha nem tudsz hit által élni, akkor nem szolgálhatsz engem.' Megértettem, hogy élő munkára és élő hitre van szükségem, ha az élő Istent akarom szolgálni. Isten minden szük-
ségemet betöltötte, egyszer sem hagyott cserben."

Watchman Nee Szolgálatát az egész világon jól ismerik az Istent kereső hívők. Írásai sokaknak nyújtottak már segítséget a szellemi életben és a Krisztussal való kapcsolatukban. Ám nem sokan ismerik Watchman Nee szolgálatának másik, ugyanilyen fontos oldalát, amely a gyülekezeti élet gyakorlására és Krisztus Testének felépítésére helyezi a hangsúlyt. Nee testvér a keresztyén életről és a gyülekezeti életről egyaránt sok könyvet írt. Mint Isten Igéjének kiváló magyarázója, Watchman Nee élete végéig az Úr nagy ajándékaként szolgált az Ő Teste számára.

Watchman Nee

(1903-1972)



Imakérések:

- Országunkért, kormányunkért, városunkért, vezetőikért
- **Tiszta, becsületes és békés választásokért**
- Gyülekezetünkért, tagjaiért, családtagjainkért, saját imaházért
- A dicsőítő szolgálatért, új dicsőítőkért
- **Szellemi éhségért!!!**
- Megtérten, beteg családtagjainkért, a felemás igásokért
- Szabadulásért a káros szenvedélyektől
- Eredményes evangelizációért, **bátorságért** a bizonyágtételekhez
- Az érdeklődőkért, Isten áldása legyen az életükön
- Isten vezetéséért

Márciusi Gyülekezeti Programok:

1. Csütörtök	18.00	Férfiak alkalma
4. vasárnap	9:30	Istentisztelet – Szolgál: Szerdi Szilárd
8. csütörtök	18.00	Férfiak alkalma
9. péntek	18:00	Jaj, Jaj, Jaj... Berkes Sándor előadása az utolsó időkről
10. szombat	10:00	Jaj, Jaj, Jaj... Berkes Sándor előadása az utolsó időkről
10. szombat	18:00	Ifjúsági alkalom
11. vasárnap	09:30	Istentisztelet – Szolgál: Szerdi Szilárd
15. csütörtök	18.00	Férfiak alkalma
16. péntek	18:00	Jaj, Jaj, Jaj... Berkes Sándor előadása az utolsó időkről
17. szombat	10:00	Jaj, Jaj, Jaj... Berkes Sándor előadása az utolsó időkről
17. szombat	18:00	Ifjúsági alkalom
18. vasárnap	09:30	Istentisztelet – Szolgál: Gurzó János
22. csütörtök	18.00	Férfiak alkalma
24. szombat	15:00	Királyföld Játsszóház
24. szombat	18:00	Ifjúsági alkalom
25. vasárnap	09:30	Istentisztelet – Szolgál: Szerdi Szilárd

Heti rendszerességű alkalmaink:

- Csütörtök: 18:00 Férfiak alkalma
Szombat: 18:00 Ifjúsági óra
Vasárnap: 09:30 Istentisztelet

Áprilisi előzetes:

- Május 22-23** Vendégünk lesz Kiss József, a debreceni Élet gyülekezet pásztora
Május 24. 15:00 - Királyföld játszóház

A megjelölt időpontok változhatnak, Aktuális információkat a www.jezusel.hu oldalon talál.

Kecskeméti Pünkösdi Gyülekezet | Kecskemét, Kodály Zoltán tér 11. | **Szerdi Szilárd** lelkész: 20/4264-479